

SEIJA BERENDS

Liefde laat zich niet dwingen

De vrolijke Janie wil, met haar havo-diploma op zak, vakantie houden. Maar als ze dierenartsassistent Joost Hartman ontmoet, maakt haar hart een sprongetje. Dan blijkt dat Joost ook veel aandacht schenkt aan haar zus Francien. Dat steekt Janie en ze bedenkt een plan.

In haar heimelijke verliefdheid besluit Janie Joost jaloers te maken. Ze boekt een reis naar Amerika, waar haar tante Jane, naar wie ze is vernoemd, een paardenfokkerij bezit. Daar gaat Janie aan de slag. Op die manier móet Joost haar wel zien staan, en zich realiseren hoeveel hij om haar geeft.

Janie heeft echter niet bedacht, dat haar plannen ook een heel andere uitwerking kunnen hebben. Ziet Joost in waar Janie mee bezig is, of wordt zijn hart gestolen door Francien?

Familieromanauteur Seija Berends uit Den Haag schrijft sprankelende romans. Regelmatig verschijnen haar familieromans bij uitgeverij Westfriesland en in de VCL-serie. Ze heeft ook een aantal kinderboeken op haar naam staan.

Westfriesland

ISBN 978 90 205 2804 6 • NUR 344

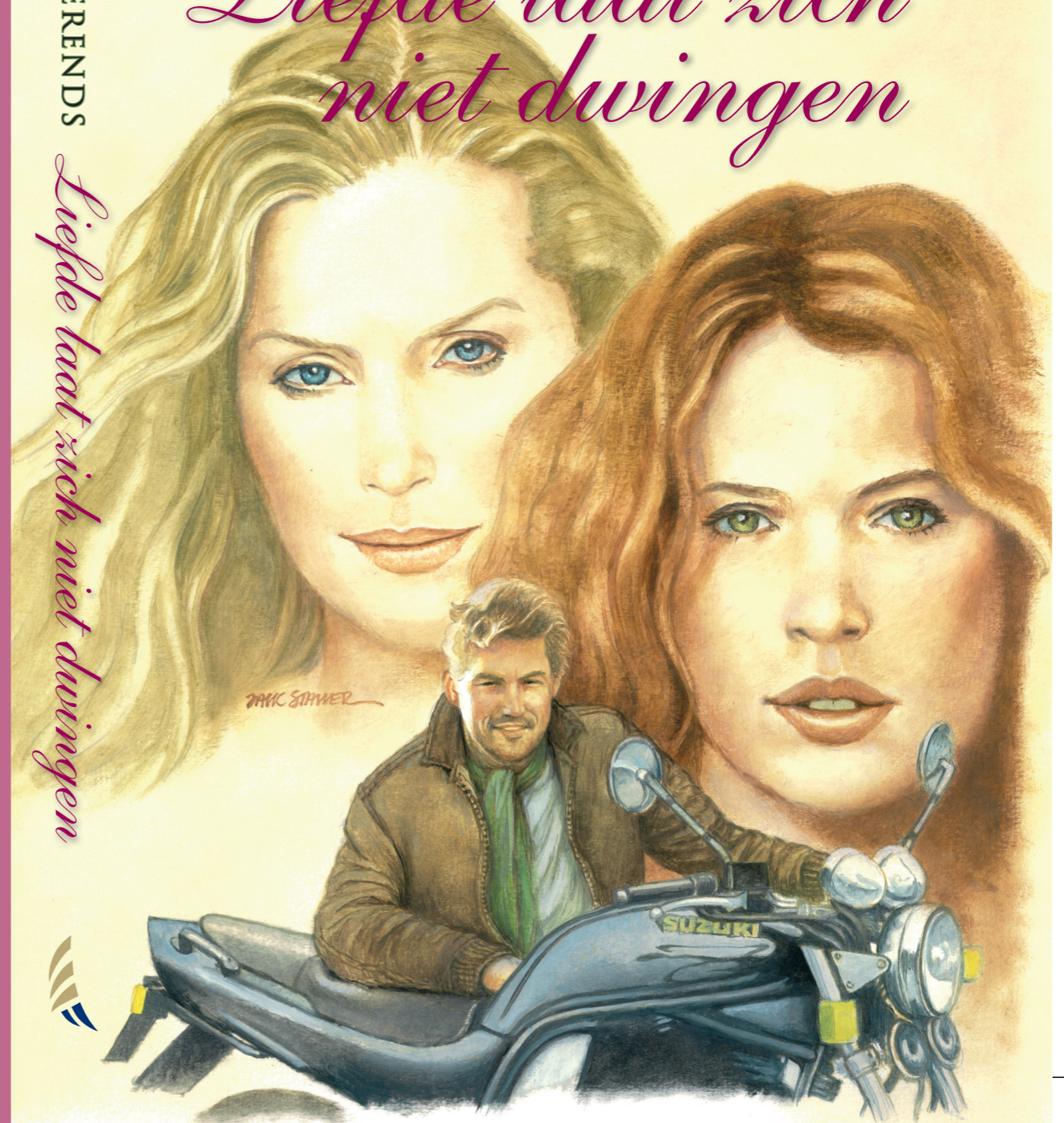

SEIJA BERENDS

Liefde laat zich niet dwingen

SEIJA BERENDS

Liefde laat zich niet dwingen

LIEFDE LAAT ZICH NIET DWINGEN

Seija Berends

Liefde laat zich niet dwingen

Westfriesland

www.kok.nl

NUR 344

ISBN 978 90 205 2804 6

Copyright © 2009 by 'Westfriesland', Hoorn/Kampen

Omslagillustratie: Jack Staller

Omslagontwerp: Van Soelen Communicatie

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK 1

Ze is achttien, bijna negentien wanneer ze haar diploma havo eindelijk in ontvangst kan nemen, aangezien ze de derde klas gedoubleerd heeft. ‘Het was net op het nippertje,’ zoals de directeur er zo nodig nog even bij moet vermelden. Maar Janie trekt zich daar niet veel van aan. Wat kan haar een punt meer of minder schelen, diploma is diploma, ze heeft het gehaald, uit. Nu is ze vrij om te doen en laten wat ze wil. Nu kan ze eindelijk haar vleugels uitslaan. En met een triomfantelijk gebaar zwaait ze naar haar moeder en de twee zussen die getuigen zijn bij de uitreiking. Moeder Geertje knikt met een tevreden lachje. Francien, Janies drie jaar oudere zus, kijkt zoals ze altijd kijkt, een beetje zuur, zodat je niet weet of ze iets leuk of minder leuk vindt. Marijke echter, die twee jaar jonger is dan Janie, lacht Janie bewonderend toe, ook een beetje benijdend. In Marijkes ogen is Janie hét voorbeeld voor haar, iemand zoals ze zelf graag zou zijn.

Janie is het buitenbeentje van de familie, mooi en spontaan met haar groene twinkelende ogen, en haar bos koperrode krullen. Lachend gaat ze door het leven, en ze trekt zich niets aan van wat mensen van haar zeggen. Janie gaat gewoon haar eigen gang. Dat is iets wat niet altijd gewaardeerd wordt door haar ouders. Maar daar staat ze niet eens bij stil.

Marijke kan haar ogen niet van haar zus afhouden, zoals ze daar staat, nonchalant in haar spijkerbroek en T-shirt, terwijl de andere meisjes bijna allemaal een rokje dragen. De jongens dragen een nette broek. Janie niet, zij staat daar jong en uitdagend in haar oude kloffie. Marijke knijpt van opwinding in haar moeders arm, maar die is blijkbaar minder gecharmeerd van Janies uiterlijk, gezien de frons in haar voorhoofd. Toch is Geertje Achterberg in haar hart wel trots op haar dochter. En vader Hilbert is dat eigenlijk ook, al laat hij dat nooit zo blijken. Hij is niet aanwezig bij de feestelijke gebeurtenis. Zijn werkzaamheden op het veebedrijf laten dat niet toe, evenmin als zijn nuchtere kijk op het leven. Zijn stelling is dat de meiden hun kans hebben gekregen, en die moeten benutten. Zelf heeft hij ook altijd hard moeten werken voor de kost. ‘Nu komt het er pas op aan, Janie,’ waren zijn woorden toen ze hoorden dat Janie geslaagd was. Daarmee was voor hem de kous af. Maar diezelfde woorden geven moeder Geertje juist reden tot bezorgdheid als

ze naar haar dochter kijkt. In niets lijkt Janie op haar ouders, noch op haar zusjes, uiterlijk zowel als innerlijk. Zo heeft Francien meer het uiterlijk van een 'De Wachter', van moederskant, blond en slank, en een beetje stijf. Maar dat afstandelijke heeft ze weer van de Achterbergjes, ook haar ijver, en ze is plichtsgetrouw. Zij heeft na de mavo een tweejarige mbo-opleiding gevolgd. Nu helpt ze haar ouders in het bedrijf en in het huishouden, net waar ze nodig is. Veel vriendinnen heeft Francien niet. Alleen Lisa, haar vriendin uit het dorp, met wie ze wel eens naar een film gaat of naar de stad. Dat doet ze ook wel samen met Marijke, voor als ze nieuwe kleding nodig hebben. Marijke is wéér anders, al lijkt zij uiterlijk op Francien. Eigenlijk is Marijke een mix van haar familie. Soms kan Geertje zich niet voorstellen dat Janie, dat mooie, sprankelende kind, haar bloedeigen dochter is. 'Zij is krek ónze Janie,' zou Hilbert zeggen als hij haar gedachten kon lezen. Daarmee doelt hij op zijn zuster, de jongste dochter van opa en oma Achterberg, naar wie Janie is vernoemd. Zus Janie woont inmiddels al twintig jaar in Amerika, en wel in Montana, waar ze nu Jane wordt genoemd.

Het gezin van opa en oma Achterberg telt zeven kinderen, vier meisjes en drie jongens. De meesten wonen verspreid over het land en het buitenland. Hilbert, als oudste, is gebleven waar hij opgroeide, en heeft het bedrijf van zijn vader voortgezet, samen met André, zijn jongere broer. Geertje kent Hilbert al haar hele leven, en is in hetzelfde dorp opgegroeid. Het was bijna als vanzelfsprekend dat ze eens met elkaar zouden trouwen. Geertjes ouders wonen nu in een dorp verderop. Zij kregen vier kinderen. Ook Hilberts ouders leven nog en wonen in hetzelfde dorp. De vader helpt zijn zoons nog zo nu en dan op het bedrijf. Wat dat rode haar betreft, dat heeft Janie van de Achterbergjes, maar het meest lijkt ze op haar tante, uiterlijk zowel als innerlijk. Het is echter alweer jaren geleden dat Geertje die voor het laatst gezien heeft.

De hapjes en drankjes staan klaar in de hal, en iedereen kan toetasten. Geertje voelt zich niet erg op haar gemak. Bij al die vlotgeklede vrouwen is zij maar een buitenbeentje in haar donkere mantelpak en witte blouse, en opgestoken haar.

Echt een vrouw uit het boerendorp met zijn nauwelijks achthonderd inwoners, waar zij wonen.

'En u bent?' De directeur, die zojuist de afgestudeerden heeft toege-

sproken, spreekt Geertje aan. Een verlegen blos gloeit meteen op Geertjes wangen wanneer ze opkijkt. ‘De moeder van Janie,’ zegt ze stugger dan haar bedoeling is.

‘Ach ja, natuurlijk!’ Toch kijkt de man ietwat verbaasd als hij de vergelijking maakt. Eigenlijk moet Geertje er een beetje om lachen. Hij kan natuurlijk maar niet begrijpen dat zo’n leuk meisje als Janie zo’n stijve moeder heeft. Ze knikt kort. ‘En dit zijn mijn andere dochters.’

Nu lacht hij even. ‘Marijke ken ik wel.’ Dan een vluchtige blik op Francien, die een beetje schamper haar lip krult. Zo gaat het altijd, zij telt niet mee natuurlijk. Janie is altijd degene die opvalt, en Marijke volgt in haar schaduw. Op Francien wordt nauwelijks gelet. En haar moeder kijkt tegen zo’n man op. Francien pakt nog een zoutje en loopt naar het terras.

‘Vrolijke meid, die Janie,’ merkt de directeur op. ‘Als ze er iets meer aan had getrokken, had ze vast en zeker hoger gescoord.’ Daarbij kijkt hij wat peinzend naar het groepje meisjes waarvan Janie het middelpunt vormt. Weer bloost Geertje. Is dat een verwijt? ‘Ik... mijn man en ik wilden haar niet te veel achter de broek zitten. Janie weet namelijk heel goed wat ze wel of niet moet doen.’

De man lacht. ‘Daar ben ik van overtuigd, die dochter van u redt het wel. Maar nu moet u mij excuseren,’ zegt hij erachteraan als iemand anders zijn aandacht vraagt.

‘Kom, we gaan,’ zegt ook Geertje tegen Marijke, terwijl ze rondkijkt waar Francien uithangt. Meteen loopt ze op het groepje meisjes af. ‘Wij gaan vast naar huis, Janie,’ waarschuwt ze, waarop zes paar vragende ogen op haar gericht zijn.

Janie wendt zich echter glunderend naar haar moeder. ‘We gaan met z’n allen ergens eten, mam, zo leuk. Ik weet niet precies hoe laat ik thuis ben.’

Geertje knikt dat ze het gehoord heeft. ‘Veel plezier,’ wenst ze. Eenmaal op de parkeerplaats krijgt ze Francien in het oog. ‘Waarom liep jij opeens weg?’

Francien haalt haar schouders op. ‘Stomme vent, die directeur.’

‘Hoezo?’ wil Geertje weten.

‘Zag je wel hoe hij keek?’ is Franciens wedervraag.

Geertje zucht, maar ze begrijpt haar oudste wel een beetje, dat vervelende gevoel alsof zij uit de toon vallen. Ze ziet ook vaak de afgunst in

Franciens ogen als Janie alle aandacht krijgt. Marijke niet, die vindt alles prachtig wat Janie doet.

‘Janie gaat nog ergens eten,’ vertelt ze dan maar. Ze stappen in, en Geertje kijkt nog even in de achteruitkijkspiegel naar het stuurse gezicht van Francien. Zij is altijd al jaloers geweest op haar zus, jammer is dat. Marijke babbelt echter opgewekt door, en schiet even in de lach bij de herinnering. ‘Janie trok zich nergens iets van aan, ook niet toen die directeur nog zo nodig die opmerking moest maken. En ze hadden allemaal hun nette kleren aan, behalve Janie. Nu gaan ze gezellig met elkaar uit. Dat wil ik ook wel als ik zover ben. Ik ben benieuwd wat ze verder gaat doen.’

‘Ik ook,’ antwoordt Geertje wat zorgelijk. ‘Bij Janie weet je het maar nooit. En wat die kleren betreft, zo leuk vind ik dat niet.’

Marijke lacht. ‘Zij dóet het gewoon, ik zou het niet durven.’

Nee, Janie zit er niet mee, Janie lacht als de toespraak van de directeur bij haar vriendinnen wordt aangekaart. ‘De man heeft gewoon gelijk,’ geeft ze zelfs toe, waarop ze allemaal hun fiets pakken en de andere klasgenoten roepen. Ze beraadslagen waar ze naartoe zullen gaan, naar de Griek of naar de Chinees. Het wordt de Griek, vanwege het gezellige bandje en de sfeervolle binnentuin. Een half uur later arriveren ze bij het restaurant. ‘Even geduld, alsjeblieft,’ tempert de kelner hun luidruchtige entree en hij haast zich om de stoelen te rangschikken. Hij had blijkbaar niet gerekend op zo’n invasie. Maar na eerst een drankje te hebben genuttigd, wordt alles snel geregeld. De keus valt op souvlaki met rijst of patat erbij.

De stemming zit er meteen goed in, zeker als het bandje op de achtergrond de eerste klanken laat horen en de kaarsen worden aangestoken. Hun overmoedige stemmen klinken luidop vanwege hun verworven vrijheid. ‘Geen school meer, geen dwang, en alleen maar leuke dingen doen,’ zoals een van hen beweert. ‘Bij een baas zeker,’ grinnikt een tweede. ‘Ik word eigen ondernemer,’ zegt een ander vol overtuiging. ‘Moet je wel waarmaken natuurlijk,’ is het nuchtere antwoord van de volgende.

‘En jij, Janie, wat ga jij doen?’ vraagt iemand.

‘Ik?’ antwoordt Janie met een dromerige glimlach. ‘Ik ga reizen en gelukkig worden.’ Ja, gelukkig worden willen ze allemaal wel.

‘Over tien jaar zullen we het weten,’ zegt er een plechtig. ‘Over tien jaar nodig ik jullie uit om elkaar hier weer te ontmoeten, op deze plek en dezelfde tijd. Over tien jaar zullen we elkaar vertellen wat er van onze plannen terecht is gekomen. Afgesproken?’

‘Afgesproken,’ zeggen ze als uit één mond terwijl ze hun hand opsteken bij wijze van belofte. Opeens is door die uitspraak de stemming een beetje omgeslagen, alsof ze allemaal beseffen dat het nu pas begint, en dat ze het nu zelf moeten gaan doen, en zelf de verantwoordelijkheid zullen gaan dragen.

De sfeer is wat ernstiger geworden, en de schalen langzamerhand leger. Nadat ze nog een coupe ijs hebben verorberd, is het tijd om afscheid te nemen en hun fietsen op te zoeken. Het is een zoele zomeravond, die een beetje weemoedig aandoet. Boven hen strekt de donkerblauwe hemel zich uit met glanzende sterren.

Het laatste stukje rijdt Janie wat kalmer aan, alsof ze maar node afscheid kan nemen van de dag die achter haar ligt, een enerverende dag met een gezellig slot. Zal ze haar klasgenoten gaan missen? Niet echt, Janie is gewoon een allemansvriendje en kan met iedereen goed opschieten. Ze heeft een leuk jaar achter de rug, en hoopt er in de toekomst nog veel te krijgen. Ze zal het in ieder geval anders gaan doen dan Francien, die steeds maar thuis blijft hangen. Die heeft waarschijnlijk nooit de behoefte gevoeld om haar vleugels wat verder uit te slaan. Hun ouders stellig ook niet, gezien hun verknochtheid aan het geboortedorp. Zij hebben blijkbaar genoeg aan elkaar, en zijn tevreden met het leven dat zij leiden. Van vaderskant zijn er echter meer die gekozen hebben voor een avontuurlijker leven. Neem nu tante Jane, Janies naamgenoot, die in Amerika woont. Haar naam wordt trouwens niet vaak genoemd in de familie. Met die tante Jane schijnt het niet zo te boteren. Het fijne weet Janie er niet van. Maar Janie wil ook meer van de wereld zien, het liefst als ‘backpacker’ zoals dat tegenwoordig heet, al zullen haar ouders haar daar nu nog geen toestemming voor geven. En trouwens, ze zal er eerst voor moeten werken, ook een backpacker kan niet van de wind leven.

Ze is thuis, en rijdt het erf op tot aan de schuur waar ze haar fiets binnen zet. In huis is het licht al gedoofd, aangezien het morgen weer vroeg dag is. Via het klompenhok komt ze in de woonkeuken, waar ze nog een glas melk inschenkt. Dan loopt ze de trap op naar boven. In

Marijkes kamer brandt echter nog licht, en de deur staat op een kier. 'Psst, Janie!' roept Marijke zacht.

Janie duwt de deur verder open en gaat op de rand van het bed zitten. Ook Marijke trekt zich omhoog. 'Hoe was het?' vraagt ze nieuwsgierig. 'Hartstikke leuk en lekker gegeten, geroosterd vlees met rijst of patat en salade. Er speelde ook een bandje, zo gezellig. En ijs toe. Over tien jaar komen we weer bij elkaar, hebben we afgesproken.'

Marijke proest. 'Over tien jaar pas? Dan ben jij al bijna dertig. Ga je echt reizen?' vraagt ze dan.

Janie knikt. 'Zo veel mogelijk, maar eerst geld verdienen, 'k zal wel zien wat.'

'Als je op me wacht, ga ik met je mee,' zegt Marijke hoopvol.

Janie lacht. 'Zorg eerst maar dat je je diploma krijgt.' Ze geeuwt hartgrondig. 'Maar nu ga ik slapen. En jij ook, jij moet morgen weer naar school.'

Marijke glijdt onder het dekbed. 'Ja, jammer. Als wij vrij zijn gaan Ingrid en ik eerst drie weken bessen plukken, dan lekker met vakantie.'

De zon schijnt al volop als Janie de volgende ochtend haar ogen opent. Even knippert ze tegen het helle licht, maar meteen is ze klaarwakker. Ontspannen rekt ze zich uit. Heerlijk vrij, geen gezeur meer aan haar hoofd. Dan springt ze uit bed en gooit het raam wijd open. De geur van pasgemaaid gras kriebelt in haar neus. Het is oom André die op de tractor zit en regelmatige voren trekt door het hoge gras. De koeien zijn naar een weiland verderop gedreven. In het weiland daarnaast grazen paarden, en wat verderop de schapen. Een zo vertrouwd beeld met het hoog opschietende maïs op de achtergrond. Aan haar linkerhand grenst de boomgaard van Binnerts. Daarachter de kerk met de school en het dak van het verenigingsgebouw, waar het sociale gebeuren bijna dagelijks plaatsvindt. Aan haar rechterhand de schuren en de weg erlangs. Moeder en Francien komen naar buiten, ieder met een mand. Zeker om bonen te plukken, of aardappels te rooien. Geertje zwaait. 'Was het gezellig gisteren?'

Janie knikt. 'Heel leuk. Straks kom ik jullie wel helpen.'

'Ga jij maar vast koffiezetten,' roept moeder terug.

Even later rijdt een auto het erf op. Bezoek? Nieuwsgierig blijft Janie nog even staan. Als het portier wordt geopend, ziet ze twee lange benen

uitstappen gehuld in spijkerbroek en laarzen. Het is een jongeman met blond stekeltjehaar, die Janie niet eerder gezien heeft. Voordat hij het portier sluit, duikt hij nog even de auto in om zijn tas te pakken. Zeker een assistent van dokter Kalbach, die naar het kalf van Stenie komt kijken.

Alsof hij voelt dat hij gadeslagen wordt, kijkt de man op. Hij grijnst als hij Janie ontdekt. 'Ook goeiemiddag,' zegt hij plagend. Janie begrijpt dat haar warrige haar en nachtshirt hem duidelijk maken dat ze zojuist haar bed heeft verlaten. Ze lacht. 'Er zijn nu eenmaal ochtendmensen en nachtbrakers, oftewel luie en ijverige mensen,' reageert ze gevat.

Hij grinnikt even. 'Ja, die moeten er ook zijn.' Dan loopt hij langs het huis naar de stal. Hij weet blijkbaar de weg. Daarop gaat Janie zich wassen en aankleden. Algauw is de koffie gezet, en een bord gevuld met ontbijtkoek. Terwijl ze de bekers klaarzet, hoort ze de mannen aankomen, vader en oom André en de veearts. Ze zetten hun laarzen in de bijkeuken en komen op kousenvoeten binnen, gevolgd door moeder en Francien. 'Dit is onze Janie,' stelt vader haar voor. 'Francien ken je al, dacht ik.'

De man lacht. 'Ja, maar Janie heb ik ook al ontmoet. Ik ben Joost, Joost Hartman, de assistent van dokter Kalbach,' legt hij Janie uit. 'Werk jij hier ook op het bedrijf?' vraagt hij dan, nadat ze allemaal aan tafel zijn geschoven en Janie hem een beker aanreikt.

Ze lacht even. 'Nee, dat laat ik aan Francien over. Zij is daar beter geschikt voor. Ik mag alleen koffie inschenken.'

'De koffie smaakt in ieder geval prima,' prijst hij.

'Onze Janie heeft zojuist haar diploma havo gehaald,' vertelt vader.

'Zo, en wat zijn de verdere plannen?' vraagt Joost geïnteresseerd.

'Vakantie houden, dan een baantje zoeken, en daarna reizen,' antwoordt Janie.

'Janie is besmet met het familievirus,' grijnst oom André. 'Alleen Hilbert en ik zijn wat behoudender.'

'En heeft u daar nooit spijt van gehad?' vraagt Janie hem.

'Waarom zou ik. We hebben het hier toch goed? En dat kan niet iedereen zeggen.'

'Janie draait misschien nog wel bij,' meent vader.

'Geloof dat maar niet,' werpt Janie tegen. 'Ik wil niet zoals Francien hier altijd blijven hangen.' Na die uitspraak kijkt iedereen richting Francien,

die geërgerd haar schouders ophaalt. ‘Nou en, als ik dat nu wil,’ zegt ze stroef.

‘Wij hebben veel steun aan Francien,’ neemt moeder het voor haar oudste op.

‘Wie wil er nog koffie?’ vraagt Janie dan maar.

‘Heel graag.’ Als eerste houdt Joost zijn kopje op. Hij wil het koffieuurtje nog even rekken. Die Janie mag hij wel, er zit pit in dat meisje. Een heel ander type dan Francien. ‘Heb je al een baantje op het oog?’ vraagt hij langs zijn neus weg.

‘Nog niet, dus als je iets voor me weet, houd ik me aanbevolen.’

‘Misschien kun je wel bij ons terecht bij onze dierenopvang. Er is constant gebrek aan verzorgers. En het zit er al aardig vol.’ Na die woorden staat hij op om het werk te hervatten. ‘Denk er nog maar eens over na. En bedankt voor de koffie.’ Dat laatste is bestemd voor Geertje. Ook de andere mannen staan op om weer aan de arbeid te gaan, evenals Geertje en Francien.

‘Zo’n baantje lijkt me best leuk,’ zegt Janie tegen Franciens rug. Francien keert zich om. ‘Vanwege die beesten of die nieuwe veearts?’ reageert ze wat hatelijk.

Verbaasd kijkt Janie haar aan. Dan lacht ze alweer. ‘Voor allebei natuurlijk.’

‘Ze heeft het weer voor elkaar,’ merkt Francien op terwijl ze met Geertje naar de moestuin loopt.

‘Ach, het is al mooi als ze werk krijgt,’ zegt Geertje vergoelijkend.

Maar dat bedoelt Francien eigenlijk niet. Waarom is ze toch altijd zo jaloers op haar zusje, vraagt Francien zichzelf tijdens het plukken af. Janie is altijd aardig voor iedereen, ook voor haar, Francien. Alleen die opmerking over dat thuisblijven vond ze niet leuk. Maar Francien zelf maakt natuurlijk ook weleens vervelende opmerkingen. Het komt alleen maar omdat ze niet kan hebben dat Janie zoveel leuker is dan zij. Ook spontaner, en getapt bij iedereen. Dat zag ze daarnet ook weer bij Joost gebeuren. Janie trok meteen zijn aandacht, en zij stond direct klaar met een gevat antwoord. Francien kan dat gewoon niet, al zou ze dat willen. Toen Francien Joost ontmoette, vond ze hem gelijk al een ‘spetter’, zoals Marijke dat altijd uitdrukt. En toen hij zich aan haar voorstelde, kon ze alleen maar een verlegen knikje produceren, terwijl ze eigenlijk iets leuks had willen zeggen. Joost schonk haar dan ook nau-

welijks aandacht. Maar toen hij Janie zag, was het meteen raak. Van frustratie trekt Francien ruw een tak van de plant. Het valt haar trouwens nog mee dat Joost zich haar naam herinnerde. Hoe Janie dat altijd voor elkaar krijgt is haar een raadsel. Nu ook weer dat baantje, het wordt gewoon in haar schoot geworpen. Kunnen ze nog lol hebben samen. Janie zal er alles aan doen om bij hem in de smaak te vallen, denkt ze bitter. Maar nee, dat is niet aardig, Janie is niet zo, dat weet Francien heel goed. Janie is gewoon zichzelf, en zij, Francien, is alleen maar jaloers. Zij is nu eenmaal de grijze muis van de familie, en dat zal altijd wel zo blijven. Wie weet zit ze hier over twintig jaar nog bij haar ouders. Want wie wil een meisje als zij nu hebben? Er is trouwens nog nooit een jongen geweest die met meer dan gewone belangstelling naar haar keek.

Vanuit het geopende keukenraam hoort ze de heldere stem van Janie, als ze meezingt met een deuntje vanuit de radio: 'I want to see your smile, my baby'.

En even moet Francien iets wegslikken.

'Ga je vanmiddag mee zwemmen?' vraagt Janie tijdens de maaltijd aan Francien. Uit gewoonte gebruiken ze nog steeds de warme maaltijd om halfeen. Na het eten gaat vader altijd een tukje doen. André gaat tussen de middag naar zijn eigen huis.

'Zwemmen? Ik weet niet.' Aarzelend kijkt Francien naar moeder. 'De aardbeien moeten nog geplukt worden.'

'Ik help eerst wel even mee,' biedt Janie meteen aan. Marijke is inmiddels ook thuisgekomen en biedt eveneens haar hulp aan. Het is een vrolijk gebabbel daar tussen de aardbeienplanten, waar de meisjes met hun knieën op het stootkussentje ijverig de rijpe vruchten plukken, begeleid door dartele vlinders en zoemende bijen.

Janie steekt een grote, rode vrucht in haar mond, haar blik over het wijde land waarover de lome zomermiddag zich heeft uitgestrekt. Opeens bekijkt ze het haar zo bekende landschap met andere ogen. Ze ziet de kleurschakeringen van licht- naar donkergroen, en de donkere bomen op de achtergrond. Ook de kromgegroeide wilgen langs de sloten, en het glinsterende water met het opschietende riet. Daartussen de grazende bonte koeien en de witwollen schapen. Ze lacht zacht, dit is toch ook een soort van geluk. Ze zou er bijna dichterbij van worden.

Opeens herinnert ze zich de Francien van jaren geleden, Francien die op school gedichten moest voorlezen die ze zelf gemaakt had. De meester vond ze indertijd prachtig. ‘Hé, Francien, maak jij eigenlijk nog weleens gedichten?’ vraagt ze dan.

‘Welnee, waarom zou ik,’ is het ontwijkende antwoord, terwijl er een geërgerde rimpel in Franciens voorhoofd te zien is.

‘Je was toch zo goed? Dat vond trouwens iedereen. Ik dacht nog wel dat je een beroemd dichteres of schrijfster zou worden.’

‘Doe niet zo mal, alleen omdat ik vroeger weleens iets op papier zette. Daar heb ik nu geen tijd meer voor, of zin in.’

‘Jammer,’ vindt Janie, ‘zulke dingen moet je koesteren. Ik zou het wel weten als ik de ambitie had.’

‘Die heb ik dus kennelijk ook niet,’ is het nuchtere antwoord.

‘Je kunt misschien meer dan jezelf denkt,’ meent Janie, ‘jij kweekt jezelf een minderwaardigheidscomplex aan. Je moet er eens meer uit, meer genieten. Ga je eigenlijk nog wel met vakantie?’

‘Misschien, als Lisa zich vrij kan maken.’ Lisa is echter veel aan huis gebonden, aangezien zij de zorg voor haar drie jongere broertjes heeft. De moeder van dat gezin is namelijk twee jaar geleden overleden.

‘Zo jong zijn die broers toch niet meer. Lisa heeft die vakantie juist hard nodig, en jij ook,’ stelt Janie vast.

Francien glimlacht, dat vindt ze weer aardig van Janie, die belangstelling. ‘Ik zie wel, wie weet wat ik allemaal nog ga doen.’

‘Ik zie jou nog weleens trouwen,’ zegt Janie dan. ‘Met hem bijvoorbeeld.’ Daarbij wijst ze grijnzend op Alfred Bor, die zojuist op de fiets voorbijrijdt, gehuld in overall en klompen, en die hen uitgelaten begroet: ‘Zo, meiden, doe je best.’ Hij lacht om zijn eigen grapje.

Zelfs Francien proest het even uit. ‘Als je niets leukers weet.’

De klus is geklaard, en even later stappen de ‘drie meiden’ op de fiets, op weg naar het zwembad.

Diezelfde avond gaat om acht uur de telefoon. Moeder, die hem aanneemt, reikt de hoorn richting Janie. ‘Voor jou.’

Wie, doet Janie vragend.

‘Die assistent van dokter Kalbach.’

Janie lacht. Die Joost laat er kennelijk geen gras over groeien. ‘Hallo.’

‘Het is in orde, Janie. Of je je vrijdag bij m’n baas wilt melden. Kom maar op het spreekuur, een uur of elf, zeg maar.’

‘Dat is dat,’ zegt ze tevreden terwijl ze de hoorn neerlegt. ‘Nu maar zien wat ik ga verdienen. Hij moet niet denken dat ik voor een habbekrats ga werken.’

Dokter Kalbach is een al wat oudere man op weg naar zijn pensioen. Aangezien hij het wat kalmer aan wil gaan doen, heeft hij een assistent in dienst genomen in de persoon van Joost Hartman, aan wie hij een flinke hulp heeft. Joost is nog niet zo lang geleden afgestudeerd, en doet op die manier een goede praktijkervaring op. De moeilijke gevallen behandelen ze samen, maar de lichtere klusjes kan hij met een gerust hart aan Joost overlaten. Zo is die ook een regelmatige bezoeker van het dierenpension dat dokter Kalbach er sinds tien jaar op na houdt. Vanwege de drukte zijn daar in de zomer regelmatig vakantie hulpen aan het werk. Via Joost kan hij straks Janie Achterberg verwachten, die zich eveneens als vakantie hulp heeft aangeboden. Dokter Kalbach glimlacht, Joost was nogal enthousiast over zijn protegee. Dokter Kalbach kent de Achterbergjes wel, en uit hoofde van zijn beroep komt hij er dan ook al jaren regelmatig over de vloer.

‘Zo, Janie,’ begroet hij haar hartelijk als zij zijn spreekkamer binnentapt, ‘dus jij wilt ons graag een handje komen helpen. Ik hoef niet te vragen of je al wat ervaring hebt opgedaan wat dieren betreft. En jullie hebben zelf ook een hond, meen ik.’

Janie knikt. ‘Plus twee katten. Het lijkt me best leuk om hier te komen werken. Natuurlijk ook om iets te verdienen,’ zegt ze er maar gauw achteraan.

‘Dat begrijp ik, want voor niets gaat alleen de zon op. Ik kan je voorlopig echter niet meer aanbieden dan het minimumloon, net zoals de anderen krijgen. Als je hier langer blijft, kunnen we dat alsnog veranderen. Wat mij betreft kun je maandag meteen aan de slag. Loop er straks maar even heen. Je weet de weg.’

Zo, dat is dat, denkt Janie terwijl ze de praktijkruimte uit loopt en het smalle paadje volgt dat toegang geeft tot de kennel. Even was ze teleurgesteld over het salaris, maar ze begrijpt dat ze niet meer mag verwachten. Ze zal nog een tijdje moeten sparen eer ze van haar droom werkelijkheid kan maken.

Een meter of vijftig verderop begint de afrastering van het buitenverblijf en zijn de nachthokken. Het geblaf van de honden komt haar al tege-

moet. Ze is benieuwd. Even later maakt ze kennis met de vaste medewerker Marc Kozijn, en de twee vakantiehulpen Teun en Sandra. Zij bevestigen, hetgeen Janie al vermoedde, dat het hier een gezellige boel is. Na wat te hebben rondgekeken, verlaat Janie een half uur later opgelucht het terrein. Het begin is er in ieder geval. Het lijkt haar een leuke job. En wie weet ontmoet ze die aardige assistent nog eens.

Het is stil in huis. Geertje Achterberg heeft zojuist het zonnescherm laten zakken. Ze heeft hoofdpijn, en kan het zonlicht niet goed verdragen. Vandaag zal ze zich verder wat rustig houden. Dat kan nu wel even, aangezien ze voor twee personen minder hoeft te zorgen. Francien is alsnog met haar vriendin voor veertien dagen naar Tsjechië, en Marijke is gaan kamperen, zoals afgesproken was. Geertje gunt het haar oudste wel, ze werkt er hard genoeg voor. De kaart uit Praag is zojuist aangekomen. Het is daar mooi weer, en er is veel te zien, zoals Francien schrijft. Marijke zal zich sowieso wel vermaken. Zij is goed onder dak, en verblijft met Ingrid's familie in een zomerhuisje. Zij en Ingrid slapen samen in de tent ernaast. Alleen Janie is nu thuis, en werkt inmiddels alweer een paar weken bij het asiel, waar ze het best naar haar zin heeft. Onwillekeurig kijkt Geertje op de klok. Janie zal zo wel thuiskomen, waar ze zich dan meteen gaat douchen en verschonen om de 'hondenlucht te verdrijven'. Geertje glimlacht even. Wat dat betreft kan zij erover meepraten met al dat vee. Maar ze hebben een fijn huis met een ruime badkamer, waar ze de luchtjes allemaal achter zich kunnen laten. Geertje geniet van de rust en stilte om haar heen, terwijl buiten de hitte zinderend over het land ligt. Het is bladstil. De koeien zoeken zo veel mogelijk de schaduw op onder de oude kastanjeboom. De schapen trekken zich echter niet veel aan van de warmte, en grazen rustig door. De was, die Geertje een uur geleden van de lijn heeft gehaald, ligt opgevouwen in de wasmand. Om toch iets omhanden te hebben, pakt ze de naaidoos en haalt er de kleine verstelwerkzaamheden uit.

De stilte wordt plotseling verbroken door het geronk van een motor die steeds dichterbij komt, en op het erf stopt. Als Geertje naar buiten kijkt, ziet ze Janie van de duo stappen en een helm afzetten. De bestuurder is niemand anders dan Joost Hartman, die eveneens afstapt. Even later zwaait de deur open.

‘Hoi, mam, wat zit je hier in het donker te staren.’ Het vrolijke gezicht van Janie kijkt Geertje aan.

‘Joost en ik gaan naar het strand,’ vervolgt Janie. ‘Joost heeft een prachtige motor gekocht. Ik ga nu even douchen. Heb je al thee gezet? Ik kom zo.’

En weg is Janie alweer. Geertje staat op en kijkt door het raam naar het fonkelende voertuig. Joost zet de motor op slot en ontdoet zich van zijn helm. Onwillekeurig moet Geertje even lachen. Niemand zal het in zijn hoofd halen om hier voor de deur een motor te stelen. Dan loopt ze naar buiten. ‘Mooi,’ prijst ze het voertuig, ‘heb je die pas?’

Joost knikt. ‘Gisteren.’ Trots streelt hij er met zijn hand overheen.

‘Als je thee wilt, kom je maar naar binnen,’ nodigt Geertje hem uit.

Joost loopt achter haar aan en ritsst al lopend zijn leren jack los.

‘Heb je een vrije dag?’ informeert Geertje.

Joost schudt zijn hoofd. ‘Ik was om vier uur vrij, evenals Janie. Straks gaan we de motor even goed inrijden. We willen naar het strand en daar iets eten. Het is nu nog mooi weer.’

‘Wees alsjeblieft voorzichtig,’ zegt Geertje bezorgd, waarop Joost haar bezwaren wegwuift. ‘Ik rijd ook al vaak in de auto van mijn baas.’

In een auto vindt Geertje het echter veiliger dan achter op een motor. Maar ze zegt dat niet hardop.

Janie zelf zit daar niet mee. Zij komt fris en wel naar beneden, glunderend om het onverwachte uitje. ‘Ja, graag een kopje thee, daarna gaan we meteen weg. Nee, iets eten hoeft niet, dat doen Joost en ik ginds wel.’ Ze knabbelt van haar koekje en bekijkt de kaart uit Praag, laat die ook aan Joost zien. ‘Onze huismus is eindelijk met vakantie. Dat zou ze vaker moeten doen.’

‘Leuk, mooie stad,’ vindt Joost, die de kaart bekijkt. Hij is er ook eens geweest, twee jaar geleden, samen met studiegenoten. Vorig jaar was hij in Italië, Rome, daar was het wel erg duur. Dit jaar gaat hij niet op vakantie, vanwege de motor.

Hij kijkt naar Janie. ‘Zullen we dan maar?’ Janie staat meteen op. ‘Tot straks, mam, ik weet niet hoe laat we thuiskomen, hoor, dus niet wachten.’

‘Voorzichtig maar,’ maant Geertje. Ze horen het al niet meer.

Geertje kijkt hen na. Nog een zwaai, dan start Joost de motor. Geertjes gedachten gaan mee. Zou Janie verliefd zijn? Ach, eigenlijk geniet Janie

van alles wat leuk is, zo heerlijk ongecompliceerd als ze is. Wel heel anders dan Francien, die veel terughoudender overkomt en meer op haar hoede is. Een echte binnenvetter. Het is maar goed dat Francien er nu niet is, anders was ze weer jaloers op haar zusje.

Geertje heeft Franciens blik wel gezien, hoe ze naar Joost keek. Maar wie weet waar Francien nog eens mee aankomt. En Marijke natuurlijk. Als je alleen dochters hebt, krijg je er zonen bij, luidt het gezegde immers.

‘Zo, vrouw,’ begroet Hilbert haar als hij thuiskomt. ‘Wat is het hier stil.’ ‘Klopt, je zult het alleen met mijn gezelschap moeten doen.’ En ze vertelt een beetje bezorgd over het uitje van Janie.

Hilbert glimlacht. ‘Onze Janie loopt in geen zeven sloten tegelijk. Ze is in goede handen, moet je maar denken. En de anderen vermaken zich ook prima, begrijp ik.’ Algauw zijn ze klaar met eten, en pakken de luie stoelen op het terras om van de mooie zomeravond te gaan genieten.

Als Geertje zojuist de koffie heeft ingeschonken, gaat de telefoon. Haar eerste gedachte is: een van de kinderen, maar het blijkt zus Jane te zijn vanuit Montana, iets wat zelden voorkomt.

‘Ja, het gaat hier allemaal goed,’ antwoordt ze Jane. Waarop die weer vraagt of iemand er nog aan heeft gedacht dat vader en moeder in december vijftig jaar getrouwd zijn.

‘Nou, nee, eigenlijk niet,’ geeft Geertje eerlijk toe. ‘Maar dat duurt immers nog een halfjaar.’

Daar heeft Geertje gelijk in. Maar omdat de familie zo verspreid woont, wilde Jane alvast wat plannen maken voor een reünie. De taak om iedereen te bellen of te schrijven wil ze met genoeg op zich nemen, zodat ze er allemaal rekening mee kunnen houden. Het lijkt Geertje wel een goed plan, en Jane is bij hen altijd welkom. Jane lacht. ‘Daarom bel ik eerst naar jullie, om te vragen of je nog plaats overhebt.’

‘Voor jou altijd,’ zegt Geertje hartelijk. Na nog wat heen en weer gepraat, vertelt ze op haar beurt over de kinderen. Francien die nu thuis werkt, en Janie die haar diploma heeft gehaald. Ook over Marijke die nog wat langer naar school moet. ‘Wij zitten momenteel in de tuin,’ vertelt ze verder. ‘Het is een warme dag geweest. En de kinderen zijn met vakantie, op Janie na.’

In Montana is het ook heel warm, volgens Jane. ‘En ja, ik ben nog

steeds vrijgezel,' vertelt ze op Geertjes vraag. 'Wel heb ik al sinds enkele maanden een zieke vriend in huis. En wat de manege betreft, die loopt uitstekend. Er is altijd genoeg werk te doen. Zeg maar niets over onze plannen tegen vader en moeder,' waarschuwt ze dan. 'Het moet een verrassing blijven. En de groeten aan Hilbert.'

'Dat was je zus Jane,' zegt Geertje tegen Hilbert, die vragend zijn wenkbrauwen optrekt, waarop ze hem het een en ander vertelt. 'Lijkt me best leuk, de hele familie weer eens te zien. Op André's bruiloft was dat zo'n beetje voor het laatst dat Jane erbij was. Hoe oud zou ze inmiddels zijn? Toch wel zo'n jaar of achtendertig. Sjonge, wat een toestand was dat indertijd met je ouders. Ik vraag me af of zij er nooit spijt van gehad hebben. Eigenlijk zijn ze hun dochter toch maar mooi kwijtgeraakt. Als mij zoiets zou overkomen, had ik vast anders gereageerd.'

'Het is nu toch weer goed,' meent Hilbert. 'Dat zie je, ze neemt zelfs het initiatief voor die bruiloft. Een mens kan niet eeuwig kwaad blijven.'

Terwijl Hilbert zijn krantje weer oppakt, peinst Geertje nog even door over het fenomeen Jane, of Janie, zoals ze toen nog heette, net als hun eigen dochter, die ze uit piëteit naar haar tante hebben vernoemd. In Geertjes ogen was het onbegrijpelijk dat Janes eigen ouders haar zo lieven vallen toen ze erachter kwamen dat Jane zwanger was van een jongen die ze nauwelijks kende, en dus in hun ogen helemaal niet deugde. De hele familie bemoeide zich ermee. Behalve Hilbert en Geertje, die indertijd hun handen vol hadden aan het bedrijf en aan de geboorte van Francien. Bij hen thuis vond Jane evenwel altijd troost en een luisterend oor voor als ze het even niet meer zag zitten. Geertje had met het meisje te doen, zeker daar ze zelf pas moeder was geworden. Ze probeerde Jane dan ook zo goed mogelijk advies te geven, en bood zelfs aan om haar tijdelijk in huis te nemen. Dat weigerde Jane echter, temeer daar ze niet van plan was om met de desbetreffende jongen te trouwen. Ze zou wel zelf voor haar kind zorgen, gaf ze aan.

De oplossing kwam via haar vriendin, die met haar ouders naar Michigan in de Verenigde Staten was geëmigreerd. Zij en haar ouders nodigden Jane uit om daarheen te komen, en er eventueel werk te zoeken. Geertje probeerde haar nog te overreden om hier te blijven, maar Jane was al vastbesloten en kocht een ticket enkele reis naar Montreal, waar de vader van haar vriendin haar zou komen afhalen om daarvandaan naar Michigan te reizen. Enkele maanden erna vernamen Geertje

en Hilbert dat Jane inmiddels werk had gevonden op een manege in Montana, waar ze ook ging wonen. Inmiddels is ze daar bedrijfsleider van geworden, aangezien de eigenaars het wat rustiger aan wilden gaan doen. Over het kind repte ze nauwelijks. Ze heeft alleen verteld dat ze het heeft laten adopteren. De verhouding met haar ouders in inmiddels weer wat bijgedraaid. Zij ontvangen nu ook geregeld post van haar. Maar zelf is Jane nooit meer thuis geweest.

Tot aanstaand kerstfeest dan. Geertje glimlacht even. Ze is benieuwd hoe Jane er nu uitziet. Toch goed van haar, dat ze geen rancune meer koestert jegens haar ouders. En waarschijnlijk wil ze haar familie ook wel eens terugzien. Wat Geertje betreft, Jane is hier van harte welkom.

Inmiddels zijn Joost en Janie in Egmond aan Zee aangekomen, en zoeken naar een geschikt restaurantje aan de boulevard. Vanwege het mooie weer is er niet veel plek meer te vinden. Joost parkeert zijn motor, en even later ontdekken ze nog een plaatsje bij het visrestaurant. Janie kruipt in het hoekje van het terras waar twee stoelen vrij zijn, met het uitzicht op zee. Ze bestellen ieder een drankje, en gebakken schol. 'Leuk hier,' zegt Janie genietend als de serveerster de bestelde tonic heeft gebracht. 'Ik heb zo langzamerhand honger als een paard.'

Joost grinnikt. 'In dat geval had ik beter een emmer met hooi kunnen bestellen. Dus je hebt geen spijt van het ritje?' vraagt hij dan.

'Absoluut niet, het ging geweldig. Je mag me nog eens uitnodigen.'

Even later zitten ze te smullen van de vis met patat en salade. Intussen vertelt Joost over Amsterdam waar zijn ouders wonen, evenals zijn broer en zus.

'Heb je geen spijt dat jij daar weg bent gegaan?' wil Janie weten.

'Nee, integendeel, stel je voor, dan hadden wij hier niet samen gezeten. Ik zou niet weten wie ik anders had moeten uitnodigen voor mijn eerste ritje.'

'In het dorp zijn genoeg liefhebbers die zoiets ook wel zouden willen,' meent Janie. 'Marijke bijvoorbeeld, zij is voor alles te porren.'

'Je zus? Die is nog wel erg jong.'

'Francien dan, zij is al tweeëntwintig, dus nog ouder dan ik ben.'

'Hmmm,' broemt Joost. Francien lijkt hem niet zo'n goed idee. Nee, geef hem Janie maar, zij is de leukste van de drie. Ze viel hem meteen al op, zo sprankelend vond hij haar, een en al levenslust, alsof de von-

ken ervanaf vlogen. Hij lacht zacht. Dat kwam natuurlijk ook door die rode haardos. Onwillekeurig kijkt hij opzij, en opeens is hij blij dat hij haar gevraagd heeft om mee te gaan. En dat ondanks zijn voornemen om niet te hard van stapel te lopen, na die teleurstelling met Emmalien. Daar heeft hij indertijd veel van geweten. Voorlopig niet weer, dacht hij toen. Die breuk met dat meisje heeft hem er ook toe aangezet om te solliciteren naar dat baantje bij Kalbach, zodat hij haar niet meer zou ontmoeten. Hij heeft er geen spijt van gehad, en zijn baas is top. Wat hem betreft hoeft hij daar voorlopig niet meer weg. En daarbij, zo'n ritje naar Egmond aan Zee is nog geen relatie. Tevreden veegt hij zijn mond af en schuift het bord weg, waarop alleen de graat nog is overgebleven.

Ook Janie is inmiddels klaar. 'Heerlijk,' zegt ze uit de grond van haar hart. 'Het toetje is voor mijn rekening. Wat wil je?'

'Koffie graag.' Janie wil ook koffie toe. 'Straks nog even langs het strand,' zegt ze verlangend. Joost roert in zijn koffie. 'Dus jij hebt het ook naar je zin op je werk?' informeert hij.

Janie knikt. 'Het is leuk werk, maar ik zou er niet altijd willen blijven. Niet langer dan een jaar, bijvoorbeeld. Daarna ga ik reizen, dat heb ik altijd al gewild. Het lijkt me geweldig om andere landen te zien. Wie weet waar ik nog terechtkom. Misschien blijf ik daar wel ergens hangen.'

Opeens zit Joost rechtop. 'Meen je dat nou?'

Janie knikt. 'Wat moet ik in zo'n boerendorp? Mijn ouders zijn daar ook altijd blijven hangen. Nee, ik wil wel meer van de wereld zien.'

Een gevoel van teleurstelling overvalt Joost. Waarom zegt ze dat nu zo? Maar ja, hij vroeg zelf immers naar haar plannen. Abrupt staat hij op. 'We gaan, ik ga vast afrekenen.'

Verwonderd kijkt Janie hem na. Wat heeft die opeens? Nou, als hij weg wil, haar best. Maar zij gaat nog even langs het strand. En als hij niet meewil, dan laat hij het maar. Toch loopt hij achter haar aan door het mulle zand. Het is inmiddels rustiger geworden. De meeste mensen hebben hun heil hogerop gezocht om iets te gaan eten, of zijn weer huiswaarts gekeerd met jengelende kinderen in hun kielzog.

Bij de vloedlijn blijft Janie even staan, overweldigd door het uitzicht van de af- en aanrollende golven en de deinende zeilscheepjes verderop. Alleen het geluid van de branding is te horen. De zon zakt langzaam naar de horizon. Ze lacht zacht, het leven is heerlijk. Joost is naast haar

komen staan en ziet haar glimlach, en haar even geopende mond alsof ze al dat moois wel wil indrinken. De lage zon zet haar haar in vuur en vlam. Het ontroert hem een beetje. Hij zou dat vlammeende haar wel willen strelen. Hij doet het niet, het zou de betovering maar verbreken. 'Mooi,' verzucht Janie onwillekeurig.

Ja, jij, denkt hij. Op dat moment rent er een hond tegen hen aan, waar Joost weer van schrikt. 'Rothond,' scheldt hij.

Maar Janie lacht. 'Morgen is hij misschien je patiënt.'

Langzaam gaat de zon onder. Nu moeten ze toch echt gaan.

'Hartstikke bedankt,' zegt Janie aan het eind van de rit, terwijl ze de helm in de zijtas stopt. Ze voelt zich licht en rozig door de wind. Als hij wegrijdt, kijkt ze hem na. Wat haar betreft mag hij haar nog eens meevragen. Zij kan hem trouwens wel uitnodigen voor haar verjaardag, eind september. Ze wil er een gezellige avond van maken, het liefst buiten, en anders in de schuur, en die dan een beetje versieren. Ze zal een stel leuke meiden uitnodigen, en de jongens van oom André en tante Lori, en nog enkele andere manlijke kandidaten.

Eenmaal in bed is ze al gauw vertrokken.

SEIJA BERENDS

Liefde laat zich niet dwingen

De vrolijke Janie wil, met haar havo-diploma op zak, vakantie houden. Maar als ze dierenartsassistent Joost Hartman ontmoet, maakt haar hart een sprongetje. Dan blijkt dat Joost ook veel aandacht schenkt aan haar zus Francien. Dat steekt Janie en ze bedenkt een plan.

In haar heimelijke verliefdheid besluit Janie Joost jaloers te maken. Ze boekt een reis naar Amerika, waar haar tante Jane, naar wie ze is vernoemd, een paardenfokkerij bezit. Daar gaat Janie aan de slag. Op die manier móet Joost haar wel zien staan, en zich realiseren hoeveel hij om haar geeft.

Janie heeft echter niet bedacht, dat haar plannen ook een heel andere uitwerking kunnen hebben. Ziet Joost in waar Janie mee bezig is, of wordt zijn hart gestolen door Francien?

Familieromaneur Seija Berends uit Den Haag schrijft sprankelende romans. Regelmatig verschijnen haar familieromans bij uitgeverij Westfriesland en in de VCL-serie. Ze heeft ook een aantal kinderboeken op haar naam staan.

ISBN 978 90 205 2804 6 • NUR 344

